

Meninė kompozicija „Kiti pasauliai“

Scenarijaus autorė ir vadovė Rita Užienė, lietuvių kalbos mokytoja metodininkė

Renginio žanras – Meninė kompozicija.

Renginio pavadinimas – „Kiti pasauliai“

Paskirtis – Literatūrinė kompozicija, skirta meninio skaitymo konkursui.

Auditorija – Lietuvos mokinių meninio skaitymo regioninio turo dalyviai, mokytojai.

Laikas – X

Vieta – X gimnazija

Veikėjai: 6 - 7c klasės mokiniai – **Ernestas, Domas, Viktorija, Martynas, Aurimas, Eva, Inga**

Muzikinis apipavidalinimas – Kompiuterinių žaidimų garsai

Apranga – Džemperiai su gobtuvais

Techninės priemonės – gitara

Panaudota literatūra:

1. Matulionytė H. Gelbėtojas: [apysaka]. Kaunas: UAB „Jotema“, 2003.

2. Degutytė J. Tarp saulės ir netekties: eilėraščiai. Vilnius: „Vaga“, 1980.

3. Milano dainos „Išjunk kompiuterį“ žodžiai

Literatūrinė kompozicija „Kiti pasauliai“

Tekstai	Remarkos
<p>MARTYNAS. Kodas. ERNESTAS. Koks kodas? MARTYNAS. Su kodu viskas dar painiau, nei galima įsivaizduoti. EVA. Jis mįslė visiems. DOMAS. Galingas žaidimas! AURIMAS. Labai daug skirtingų lygių. ERNESTAS. Gali žaisti vienas... INGA. Gali su komanda... MARTYNAS. Gali būti vampyru... AURIMAS. Arba atvirkščiai – vampyrų medžiotoju. ERNESTAS. „Quest of vampires“ čempionato finale kovėsi dvi komandos po septynis narius. DOMAS. Tik nesakykite, kad juos visus ištiko koma. MARTYNAS. Tik šešis iš jų. INGA. Šis žaidimas labai pavojingas. EVA. Kas čia per nesąmonės? Jeigu aš išsigąsiu, mane išmes iš žaidimo?</p>	<p>Scenos gilumoje stovi mergaitė (Viktorija) su gitara. Skambina lyrinę melodiją.</p> <p>Į sceną įeina vienas po kito vaikai. Vaikai rankose laiko išmaniuosius telefonus, maigo myktukus, emocingai žaidžia kompiuterinius žaidimus. Scenoje kompiuterinių garsų chaosas.</p> <p>Sustoja po du, susiglaudę nugaromis.</p>

<p>AURIMAS. Ar visi pasiruošę? MARTYNAS. Pasiruošęs. INGA. Pasiruošusi. EVA. Pasiruošusi. DOMAS. Pasiruošęs. ERNESTAS. Pasiruošęs. DOMAS. Aktyvuok.</p> <p>VIKTORIJA. Kur akys, kur žvilgsnis, Kur žodžiai šilti? Gal rudenio vėjai išdraikė?</p> <p>Kur akys, kur žvilgsnis, Kur žodžiai šilti? Tik vakar prieš aušrą Jie tau išstarti, Kodėl niekas jų nesulaikė?</p> <p>Aš kalbėsiu sujaudintai ir tyliai Apie svajonę. Juk tam, kad sparnus ištiesčiau Ir pradėčiau kelionę neramią, Pačios gražiausios svajonės Turi remtis į žemę, Į tėviškės žemę.</p> <p>Aš auginsiu gerumo medį širdyje, Te ant šakų nuskęsta meilės žodžiai, Te džiaugsmo ašarom žiedai rasoja,</p> <p>Te paukščiai čiulba ant šakų sutūpę Gražiausią giesmę – Giesmę laimės didelės!</p> <p>EVA. Įsivaizduok, kad Dievas turėjo mokinį, kuris taip ir neišmoko kurti pasaulių. MARTYNAS. Bet išmoko kurti žaidimus, labai panašius į pasaulius. AURIMAS. Ir tas mokinys kartą aplankė Žemę. INGA. Ir paliko žmonėms žaidimą. ERNESTAS. Tokį žaidimą, kokio žmonės niekada negalės sukurti patys. EVA. O žmonės surado jo kodą ir perkėlė į kitus žaidimus. D. Taip atsirado daug žaidimų pasaulių, kuriuose galima gyventi beveik taip pat kaip tikruose.</p>	<p>Visi sustingsta.</p> <p>Viktorija prieina prie vieno, prie kito, perbraukia per gitaros stygas.</p> <p>Viktorija keliskart perbraukia per gitaros stygas.</p> <p>Visi pabunda iš sąstingio.</p> <p>Sustoja ratu ir sukasi. Viktorija lieka rato viduje.</p>
---	--

<p>VIKTORIJA. Bet tai ne tikra! VISI. Kaip tikra. Kaip tikra. Kaip tikra. Kaip tikra. Kaip tikra. Kaip tikra.</p> <p>ERNESTAS. Mes ėjom artyn ir su kiekvienu žingsniu man da-rėsi vis neramiau. Po truputį ėmiau vis geriau įžūrėti prie ko mes artėjame. Tas padaras buvo beveik dviejų metrų ūgio. Kažkada - labai gali būti - jis buvo žmogus. Paskui numirė, o gal dar kažkas labai negero jam nutiko - nežinau. Vienu žodžiu, jis neatrodė labai šviežias, tačiau vis vien vaikščiojo. Akį turėjo vieną - antrą jau buvo pametęs. Bet tai manęs pernelyg nepaguodė - jis vis tiek atrodė pavojingesnis už manusius tris „buratinus“. Dar jis labai dvokė - kuo arčiau ėjau, tuo didesnė smarvė.</p> <p>Visi keturi laikėm paruoštus ginklus, tačiau slinkom kita gatvės puse - nebuvo jokio noro jį pulti...</p> <p>DOMAS. Varteliai buvo užrakinti maža spynele, bet vienas iš „buratinų" gerai spyrė (šaunuolis!) ir ta spynelė kažkur nuskrido. Įžengėm į kiemą - dabar net pirmas žengti įsidrąsinau. Mano palydovai vėl uždegė žibelines lempas. Namas artėjo su kiekvienu žingsniu. Buvo labai apleistas: laipteliai suskilinėję, o trūkimuose žėlė žolė. Durys irgi kažkokios persikreipusios. Keisčiausia tai, kad jos net nebuvo užrakintos. Pravėrus jas iš namo padvelkė stiprus pelėsių kvapas. Vėl praleidau kažkuri į priekį. Šviesos ratas vieną po kito traukė iš tamsos įvairius bjektus - spintą be durų, pelėsiomis apaugusį krėslą, atremta į sieną. Supratau, kodėl taip viskas supeliję - pro prakiurusį stogą varvėjo vanduo.</p> <p>EVA. Pradėjau vėl iš naujo tikrinti kiekvieną kambarį. Kas liko? Tik palėpė po prakiurusiu stogu. Nenorom užsikeberiojom į viršų. Jau lipant mane apėmė gera nuojauta. Kodėl? Todėl, kad labai geri ten laipteliai buvo. Ir nutrinti. Kažkas itin dažnai jais laipiojo.</p> <p>Stogo trūko lopais. Kruopščiai apžiūrėjome - miegamojo karsto nesimatė, bet radome kai ką</p>	<p>Viktorija blaškosi rate. Po to ją išstumia iš rato.</p> <p>Susėda ratu ir ritmingai muša į grindis. Po vieną išseina iš rato ir pasakoja žaidimo nuotykius.</p> <p>Kompiuterinių garsų chaosas</p> <p>Kompiuterinių garsų chaosas</p>
---	--

<p>idomaus. Po lengva plonų lentučių dėže buvo.. dangtis, kurį pakėlus išvydome... šachtą.</p> <p>INGA. Nedideliame kambaryje betono sienomis ant neaukštos pakylės stovėjo karstas.</p> <p>Mamyte mano, karstas! Juodas, net spindintis. Tik vainikų trūko ir būtų visai kaip per laidotuves. Įsiklausiau - buvo visiškai tylu. Nesigirdėjo alsavimo ar dar ko. Įdomu, ar vampyrai kvėpuoja. Apsidairiau. Ir tada netekau amo.</p> <p>AURIMAS. Stovėjau nustėręs ir išsižiojęs. Iš nuostabos negalėjau nė žodžio pasakyti. O tai todėl, kad pamačiau ją. Ne, Vijos nebuvo karste. Ji tupėjo virš durų. Tiesiog prisiglaudusi nugarą prie sienos, rankomis įsirėmusi į lubas, ji tupėjo ir žiūrėjo į mane. O paskui ji šoko ant manęs. Tiesiog geltoni žiburiukai labai greitai priartėjo. Ir smogė.</p> <p>EVA. Abu nuvirtom ant karsto, kuris bildedamas nugriuvo nuo pakylės. Užpuolikė negaišo ne akimirkos žaibiškai pašoko, puolė prie durų ir dingo.</p> <p>MARTYNAS. Aš pakėliau rankas į dangų. Debesys slinko vis greičiau, tarsi artėtų audra. Jie pradėjo suktis, kol pagaliau išganingi lašai liūtimi pasipylė ant liepsnojančio miesto.</p> <p>Auksinė bitė sumojavo sparneliais. Daug auksiniu bičių...</p> <p>Atsigavau ligoninėje. Pasirodo, vis dėlto praradau sąmonę. Manęs negalėjo atgaivinti keletą valandų. Nieko baisaus - aš buvau labai užsiėmęs.</p> <p>VIKTORIJA. Išjunk kompiuterį, įjunk gamtą, Tegul kūnas tavo sielą suranda (6 kart.)</p>	<p>Kompiuterinių garsų chaosas.</p> <p>Atsistoja Inga ir Aurimas.</p> <p>Prie jų prisijungia Eva.</p> <p>Visi trys atsisėda. Kompiuterinių garsų chaosas.</p> <p>Kompiuterinių garsų chaosas.</p> <p>Drąsiai žengia į ratą, energingai groja ir skanduoja. Paskutinį kartą sakydama žodžius atsiklaupia. Kompiuterinių garsų chaosas. Beviltiškai nužvelgia visus.</p>
--	--